

A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul 4

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Data apariției: 2024

GGKEY:4N9SXFCUZZC

Contact

Mobil: +40 720 897 250

e-mail: contact@vorbindcudumnezeu.com

vorbindcudumnezeu.com

Copyright © 2024 Alberto Baco
Toate drepturile rezervate.

Cuvânt de Început

Întotdeauna m-a frământat gândul că adevărul iubitor nu se revelează omului cu influență în societate, care ar putea schimba comunitatea în bine prin implementarea lui, folosindu-se de statut și de potență financiară. În schimb, se lasă descoperit oamenilor simpli, lipsiți de pricepere sau pregătire, asemenea mie și multor voci care, oricât de limpede ar striga, sfârșesc prin a fi luate în râs. De ce durerea învinge bucuria, iar negativul suprimă pozitivul?

Prea târziu am înțeles faptul că, dacă unul a învățat să înoate, nu este drept ca Dumnezeu să facă să dispară lacurile, mările și oceanele, ca, astfel, ceilalți să fie privați de șansa de a învăța. Deși mulți și-au găsit sfârșitul printre valuri, experimentarea rămâne cea mai eficientă metodă de dezvoltare și de dobândire a independenței veșnice.

Dacă ar fi învățați cu toții printr-un miracol care i-ar priva de proces, oamenii ar înceta să mai fie oameni. Atunci, ar reprezenta doar o rasă superioară de animale, lipsită de libertatea de alegere. Așa funcționează lucrurile în lumea care mi s-a făcut cunoscută.

Noi avem nevoie de iertare și iubire, provenite din partea unei Ființe Superioare și Îngăduitoare. Adevăratele nevoi umane sunt recunoscute destul de târziu, mai ales în pragul morții sau în clipa în care pierdem o persoană dragă. În afara acestor momente prețioase, ne purtăm dur și rece, dar suntem orbi, fiindcă nu realizăm că aroganța și lăcomia au contaminat materia care ne supune prin identificarea cu ea. Doar Unul deține antidotul, iar El este milos și înțelept, și sub aripa Sa desăvârșirea este garantată. Aceasta este vestea bună pe care o împărtășesc lumii prin decizia mea.

Eu iubesc lumina și vreau să știi că nu mă constrânge nimeni să-mi dedic viața răspândirii ei, pentru a fi iubit de câțiva și batjocorit de majoritatea. Experiența mi-a arătat că nu trebuie să dau explicații nimănui pentru alegerile mele, inspirate sau greșite, și

nici tu nu trebuie să o faci, suflet călător.

Fie ca oamenii pe care îi vei întâlni în călătoria ta să-ți devină familie, să obții împlinirea după care tânjești, iar golul interior să ți se umple. Să nu te ocolească prosperitatea, nici sănătatea, nici bucuria, căci ți-ai depășit condiția și ai acceptat trecutul cu ajutorul căruia ți-ai construit viitorul.

Îmi amintesc cu drag clipele mele cele mai înălțătoare, când cerul a fost mulțumit de mine, fapt pentru care m-a însărcinat cu o lucrare. Urmele pașilor mei vindecători transformau solul sterp în bucurie, iar norii făceau loc curcubeului care îmi radia deasupra capului; și lumea se trezea. Pe atunci, neștiind prea multe, am simțit că tot ce este mai bun pur și simplu mi se cuvine, pentru că Cel care este peste toți și în toate lucrurile privea în depărtare la omul care deveneam, nu la cel care eram atunci.

Astăzi, după numeroase victorii dobândite prin contopirea cu spiritul cunoașterii, simt că aș fi putut să fiu mai bun, mai onest și mai dedicat, pentru a zbura mai sus decât atât și a reuși să-mi mențin altitudinea. Dar omul din mine, care m-a condus până aici, trebuie să se întoarcă în pământ.

Fericirea a fost ascunsă în tot, dar omul caută ceva anume și refuză să privească în ansamblu, pentru a recunoaște lumea perfectă și destinația splendidă.

Popoarele din toate timpurile, împreună cu preoții și pastorii care au promovat Scriptura, au înțeles cuvântul la literă, niciodată adevărul spiritual. Din acest motiv, omenirea a rămas repetentă, și doar pe alocuri îngerii întrupați au urcat la Tatăl. Dar nimic din ceea ce a fost scris în trecut, la fel ca în prezent, nu este dificil de asimilat pentru un suflet care a fost trezit.

Viața este blândă, cuvântul este dulce, adevărul este firesc, iar călătoria spirituală este minunată. Plăcerea de a parcurge mesajul înălțător se face simțită odată cu purificarea ta care se produce în timp. Atunci, rădăcinile îți sunt tăiate și te desprinzi de oameni, locuri și lucruri și de imaginea ta, care este produsul oamenilor, al locului și al lucrurilor. Identitatea ta reală este una spirituală, avansată în cunoaștere și în putere. Aceasta despre care îți vorbesc așteaptă să te întorci la esență, ca să te reîntregești.

Dacă ești de părere că zorii se ivesc prea târziu, află că nu ai fost niciodată cu adevărat interesat de deslușirea misterului vieții terestre și al scopului ființei tale lăuntrice, ci ai alergat după plăceri efemere care nu ți-au adus niciun beneficiu. Dar nimic nu ți se dă împotriva voinței tale; aceasta este prima regulă implementată în Regatul de Sus.

Călătorii Spirituale

În viață, este foarte bine să călătorești. Călătoria te inspiră și îți transmite un sentiment de libertate. Totuși, dacă ai nevoie să te muți dintr-un loc în altul ca să te simți împlinit, înseamnă că ceva nu te lasă să trăiești liniștit. Ce se va întâmpla cu starea ta de bine atunci când situația materială nu-ți va mai permite să te deplasezi sau când îți va scădea energia ori pur și simplu nu vei mai găsi motivația?

Călătoria reprezintă o altă activitate care îți ia libertatea de a percepe creația în spirit și de a fi prezent fără să-ți muți trupul.

Nu am gândit niciodată atât de profund. De fapt, am crezut că un călător este mereu fericit, pentru că el experimentează lucruri noi și vede locuri frumoase, oarecum unice.

Așa este cum spui, dar în același timp este și cum spun Eu.

Înseamnă că aprobi călătoria?

Nu în felul acesta trebuie înțelese lucrurile.

Susții că un om care aleargă pentru a trezi în el o senzație sau pentru a se ascunde de alta nu este liber?

Bătrânii Egiptului antic știau ce se petrece pe planetă fără să se deplaseze sau să-și trimită slugile în recunoaștere, deși nu dispuneau de tehnologia avansată a zilelor noastre.

Privită dintr-un unghi spiritual, călătoria cu trupul este costisitoare și inutilă, cu toate că pentru cei mai mulți dintre oameni este chiar indicată. Aceasta le deschide noi orizonturi și-i inspiră până la un anumit punct, după care nu mai are ce să le ofere și se transformă într-o dependență. Pe Pământ, orice lucru bun trebuie înfăptuit cu măsură, altfel el se întoarce împotriva voastră, la fel ca hrana fără de care nu ați putea supraviețui și care, în exces, devine rea. Cele mai multe boli ale cărnii provin din îmbuibare, nu din abținere.

Pentru omul superior, călătoriile au mai degrabă un rol spiritual decât fizic, la fel ca toate celelalte activități. Călătorind, el

pătrunde în câmpul conștiinței colective al așezării respective și-l poate influența sau, dimpotrivă, poate fi influențat. Micile particule sufletești care îi alcătuiesc fința se află în opoziție cu cele ale mediului contaminat pe care îl vizitează, prin care trece nevățamat, asemenea unei picături de ulei care plutește într-un pahar cu apă fără să devină una cu apa. În funcție de sensibilitatea ta, te vei convinge de acest adevăr.

De exemplu, dacă nu ai avut niciodată un gând homosexual, iar în prezent te afli într-un oraș european unde are loc o manifestație stradală în sprijinul drepturilor LGBT, dar tu nu știi nimic despre aceasta, acel gând îți va veni în minte și te vei mira.

Trebuie să știi că Eu nu sunt împotriva a ceea ce hotărăști voi pentru voi. Căci omul trebuie să fie mai presus de toate liber ca să rămână om, indiferent de alegerile sale, altfel ar deveni doar un animal, iar viața trăită în trup ar fi zadarnică.

Ai folosit cel mai bun exemplu și consider că nu avem nevoie de mai multe. În continuare, am plăcerea de a-Ți împărtăși o veste care Te va încânta, apoi vom reveni la subiect:

Cititorii care mi-au scris după ce au parcurs conținutul mi-au spus că Te adoră pentru valoarea cuvintelor și au mărturisit că nu mai pot citi alte cărți. Avem cel mai tare și mai adevărat Dumnezeu, care este haios și curajos, iar peste toate acestea este iubitor, așa cum a fost din eternitate.

Într-o seară, m-au oprit câțiva tineri pe stradă, strigându-mă pe nume, cu fețele senine și entuziasmați că m-au întâlnit. M-au îmbrățișat și m-au iubit fără să-i cunosc — semn că dragostea le pătrunsesse inimile citind și-i luminase și întărise. În ciuda veseliei lor copilărești, știau ce vorbesc, căci stăpâneau înțelepciunea. În toamnă, voi revedea Israelul alături de un alt grup de cititori. Acești oameni îmi înapoiază, într-un mod misterios, mângâierea pe care le-am dăruit-o atunci când aveau cea mai mare nevoie de ea.

Mulțumesc.

Și eu Ți mulțumesc, spre fericirea mea!

Pe aceasta nu am mai auzit-o, dar este o afirmație plăcută și adevărată, nici nu știi.

Știu că binele pe care îl fac pentru oameni și pentru Tine este, în același timp, bun și pentru mine.

Abia acum ai înțeles în ce constă strălucirea unui suflet, după atâta timp. Cel mai mare suflet ia înfățișarea celui mai mic om, care muncește cel mai mult în folosul dragostei și al adevărului și nu se slăvește pe sine în nicio împrejurare. Liderul își conduce

poporul la adăpost și învinge dușmanul cu propriile puteri. Nu-i trimite la înaintare pe cei slabi și lipsiți de autoritate, în timp ce el se ascunde în grote și-și agață insigne rușinoase în piept.

Un erou adevărat trece prin apă și prin foc și se întoarce în Sânul Iubirii, așezându-se la picioarele Mele, bucuros că este de folos lucrării divine. Alături de Mine se odihnește și-și așteaptă următoarea misiune; însă nu pentru a Mă înduioșa cu credința și voința sa neclintite, ci pentru a-și dovedi că este cel pe care l-am numit la început. Aceasta este călătoria îngerului ale cărui fapte au o mare însemnătate în cer, care se întoarce în Împărăția Mea triumfător și se mulțumește chiar și cu o nucă, așa cum ai relatat în documentul anterior.

Oamenii încercați, pe care îi alin prin intermediul scrierilor, nu au avut șansa să cunoască dragostea lui Dumnezeu. Ei au fost învățați să se teamă de Tine ca de un tiran întunecat, căruia i s-au închinat și milogit întreaga viață, dar fără niciun rezultat. Au fost prezenți la toate slujbele, au sărutat toate icoanele și crucile și au ars lumânări, dar tiranul invizibil nu le-a vorbit, nu i-a mângâiat și nu i-a vindecat. Apoi au întâlnit materialul nostru, în care li se adresează acel Dumnezeu blând care nu-i trage la răspundere, nu-i pedepsește și nu le cere nimic în schimbul mântuirii; doar îi ghidează spre lumina lăuntrică prin care dobândesc viața veșnică, pe fiecare în ritmul său și după înțelegerea sa.

În continuare, voi povesti o experiență care confirmă teoria Ta cu privire la rezistența conștiinței colective, al cărei efect îl resimțim dacă suntem receptivi.

În urmă cu opt ani, pe când vizitam pentru prima dată Regatul Unit al Marii Britanii, m-am lovit ca de un zid invizibil, pe care l-am perceput ca fiind construit de o forță oarecum conștientă, ce părea amenințată de mine încă din momentul aterizării la Londra. În prima jumătate a zilei, aceasta s-a manifestat chiar în plan fizic, după cum urmează să descriu. Desigur, la rădăcina trăirii mele se afla imaginația bogată care mă însoțește mereu, dar, în cele câteva ore, am realizat că mă confrunt cu un adevăr de proporții.

Primii doi străini cu care am intrat în contact mi s-au adresat pe un ton extrem de urât. Reacția lor a fost mai degrabă un reflex, căci m-au refuzat fără niciun motiv sau justificare. Șoferul autobuzului supraetajat a închis ușile exact în momentul în care eram gata să urc, după ce permisesem unei doamne să urce înaintea mea și o ajutasem cu geanta. În al doilea autobuz care a venit nu am avut loc să urc, fiind aglomerat, iar al treilea, deși era aproape gol și eu eram singurul din stație, nu a mai oprit.

Autobuzele de Birmingham circulau din patruzeci și cinci în patruzeci și cinci de minute. După circa două ore, am fost nevoit să intru într-un magazin pentru a-mi cumpăra apă, iar vânzătorul m-a ignorat, așa că am ieșit.

Din nefericire, relatarea mea nu este o conspirație, ci un fapt real. Această energie creată și hrănită de oameni prin egoismul și răutatea nestăpânite poate deveni într-o oarecare măsură conștientă. La nevoie, entitatea se manifestă prin oameni, fără ca ei să fie conștienți de ceea ce se întâmplă.

În tot acest timp, m-am simțit rău într-un mod diferit, așa cum nu m-am mai simțit niciodată. La un pas de a-mi pierde cunoștința, am văzut în spirit cum se crăpa vâlul care îmi sufoca cerul interior, iar durerea a încetat. În următoarele patru zile, m-am putut bucura de călătorie.

Uneori mă visez călătorind din Fairbanks până în Anchorage, traversând Parcul Național Denali, admirând peisajele sălbatice. În viziune, ploaia de dimineață se prelinge pe ferestrele vagonului de dormit, iar razele roșiatice ale soarelui umplu peisajul de efect. Vreau să mă ridic pe acoperișul trenului în mișcare și să mă simt liber pentru o clipă, privind tăcut în depărtare crestele munților înzăpeziți, lacurile limpezi, copacii înverziți.

Îmi imaginez adierea răcoroasă și aerul curat. Aud picăturile timide care mi se așază pe pelerină și adușmea natura la sfârșit de vară, îndrăgostit. Vreau să servesc micul dejun înaintea răsăritului, în Anchorage: ouă Benedict cu somon și ceapă verde mărunțită, servite alături de o plăcintă cu cartofi bine prăjită și o cafea aromată. După masă, îmi iau rucsacul în spate și mă plimb pe malul lacului, așteptând să se ivească zorii, apoi mă îndrept spre gară, ca să prind trenul meu.

Privesc munții înzăpeziți, care, cu cât sunt mai îndepărtați, cu atât sunt mai difuzi. Prin albastrul atmosferei încețoșate pătrunde auriul mângâietor, care se reflectă în apele lacurilor de munte. O avionetă zboară la altitudine joasă, printre raze, cu aceeași viteză. O, ce minunăție! Parcă aș fi într-un decor de film, dar mă aflu în natură și simt creația splendidă. Și iată-mă ajuns la capătul lumii, departe de bestiile umane fără suflute. Mulți au fugit din orașele întunecate, în căutarea libertății fizice, fiind săraci cu duhul, fără să realizeze că, într-un timp atât de scurt, s-au îmbogățit.

Întotdeauna mi-am imaginat că omul este un suflet călător, iar trupul care i s-a dat este o casă mobilă ce îl însoțește pe parcursul vieții terestre. Chiar dacă îl încetinește, îi oferă un adăpost temporar și șansa de a simți, pe pielea sa, materia despre care a auzit

povestindu-se în toată existența. Poate că farmecul se ascunde în simplitatea locului și în complexitatea naturii, care îmi livrează, într-un mod armonios, dorul de necunoscut. El mă face să plâng de fericire și de tristețe, în același timp.

Cu adevărat merită să mori în apropierea Muntelui McKinley, la fel ca Alexander, cu fața îndreptată spre cer, eliberat de dorința de afirmare a lumii în care fiecare caută să fie cel mai tare. Acolo să privești aurora care pătrunde în atmosfera Pământului și purifică lumea, captând particulele spirituale coborâte direct din stele și manifestate prin vegetație, departe de societatea rece, condamnată la o existență pe care nu și-o dorește.

Omul întinează tot ce atinge. Poluează aerul văzut și nevăzut și strică Pământul. Acolo unde sunt mai puțini oameni, este mai multă iubire, pe care, dacă ești o fire mai sensibilă, în sensul bun al cuvântului, o recunoști în atmosferă. Vălul care ne-a fost tras peste ochi, în încercarea de a nu mai vedea lumina, nu ne lasă să ne bucurăm de nimic. Persoanele dragi, natura și iubirea se sting lângă noi.

Depart de oameni, creația este mai înfloritoare și își urmează cursul. Stilul modern de viață este nenatural și bolnăvicios, chiar dacă la început pare benefic și ne face să luptăm pentru el. Poate că, tocmai pentru că încercăm să corectăm ceea ce este natural și pur, ajungem să ne supradozăm cu medicamente și să cunoaștem, totuși, toate formele depresiei. Noi tratăm simptomele afecțiunii, nu și cauza ei. Astăzi nu mai vrem călătorii, ci doar destinații. Nu mai depunem eforturi în direcția visurilor pe care le considerăm naive și irealizabile, ci așteptăm doar rezultate.

Adevărul este că toate locurile de pe Pământ sunt frumoase și merită vizitate, însă puține rămân curate și respectate de turiștii necivilizați, și nu sunt bine promovate. Dacă aș ajunge în Alaska în viața mea de om, aș păstra biletul într-o carte, ca pe un suvenir, până la sfârșitul zilelor, și de fiecare dată când l-aș revedea, mi-aș aminti răbdarea Ta.

Nu ignor locurile minunate în care am crescut. Mă declar un iubitor de munte și sunt convins că Munții Făgăraș formează cel mai spectaculos lanț montan, nu doar din Europa, ci din întreaga lume. Creștele roșiatice, admirate în luna septembrie de pe Transfăgărășan, au înfiripat în mine o dragoste care nu poate fi uitată. Ceea ce mă oprește, totuși, să laud țara în care m-am născut este gândirea limitată a oamenilor care o întunecă. Egoismul, mândria, dezinteresul pentru aprofundare și nesimțirea se simt la tot pasul. Mizeria văzută și nevăzută a acestui popor păgân mă face să-mi

întorc fața de la el.

În adolescență, am fost îndrăgostit de stațiunea Sinaia. Acolo, și prin împrejurimi, tânjeam să-mi duc iubirea, ca să ne plimbăm pe aleile luminate difuz de felinarele gălbui de la poalele munților. Voiam să intrăm în toate restaurantele și să savurăm bucate tradiționale, specifice zonei prahovene. Îmi imaginam cum stăm lângă fereastră, îmbrățișați până dimineața, apoi adormind lângă sobă, epuizați de prea mult romantism și o iubire nocturnă.

Mă urcam la volanul unui Peugeot 406, fără să dețin permis de conducere, și parcurgeam cei o sută patruzeci de kilometri dintre București și Sinaia pe prima bandă a Drumului Național 1, cu inima la gât, sperând să nu comit vreo gafă. Astfel, vizitam locul la fiecare sfârșit de săptămână, cu pătura în portbagaj, visând.

Uneori mă opream la o stână de oi și gustam brânză sărată sau țuică. Alteori aduceam băutură și ceva de mâncare de acasă pentru a economisi și înotam pe bancheta din spate a mașinii. De acolo, priveam copacii încețoșați și ascultam viscolul. Florile de gheață se formau pe geamuri cu o asemenea viteză încât puteam urmări fenomenul cu ochiul liber.

Așa am petrecut o perioadă de câțiva ani, savurând libertatea și trăind mai mult în imaginația mea, până în momentul în care am pierdut orice urmă de speranță. Începând de atunci, nu m-am mai putut bucura de munte, pentru că totul în jur îmi amintea de ea, iubirea dependentă pentru o fată.

Împlinisem vârsta de nouăsprezece ani, iar odată cu despărțirea de ea a venit și moartea tatălui meu pământesc, care a plecat împreună cu copilăria și cu tot ceea ce clădisem. Pe atunci nu Te cunoșteam așa cum Te cunosc acum și nu îndrăzneam să mă văd prea departe.

De aceea, Te iubesc mai mult decât toate ființele care rostesc cuvinte de laudă și-Ți mulțumesc pentru mila de a-mi descoperi calea spre lumina lăuntrică, în ciuda necredinței mele și a împotririlor repetate. Știu că, în tot acest timp, voința mea puternică a fost susținută, pentru că nu o singură dată am pus cuvântul Tău sub semnul întrebării, ci în fiecare zi, timp de doisprezece ani și mai mult. Dar am rezistat. Poate că singura mea calitate constă în faptul că m-am agățat de haina Ta ca un fricos și un neîndemânatic. Însă, dacă în viziunea lumii am eșuat, în ochii Tăi am învins, căci viața este un test al voinței pe care l-am trecut, indiferent de câte ori am căzut.

Nu mă desconsider în felul în care obișnuiește lumea, departe de mine orice gând josnic legat de faptul că nu sunt iubit. Eu am

fost și sunt un om privilegiat, dar mi-am epuizat energia cu gândirea în loc să trăiesc viața așa cum mi-a fost dăruită și să practic dragostea pură, care Îl atrage pe Dumnezeu în inimă cu o putere inimaginabilă. În ciuda slăbiciunilor, am ajuns atât de mare încât nu mă simt confortabil să povestesc faptele pe care le-ai săvârșit prin mine, omul plăcut Ție, care am devenit.

Sunt convins că mulți sunt dornici să afle. Un suflet treaz nu se hrănește doar cu vorbe, el are nevoie, mai presus de toate, de fapte.

Pentru început, subliniez faptul că un miracol este un proces la fel de natural precum creșterea unui copac sau coacerea unui fruct. Neobișnuit este doar ritmul rapid în care se petrece. Orice miracol despre care am citit sau am auzit s-a produs pe căi firești, nu prin magie, care este o iluzie.

Ce te-a ajutat să săvârșești miracolul? Cunoașterea asimilată, credința în sine sau în Dumnezeu, o rugăciune specială?

Nu ceva care poate fi explicat sau numit.

Atunci?

În momentul vindecării am fost conștient doar parțial, ca om. Nici măcar nu m-am străduit să înfăptuiesc minunea. Pur și simplu m-am golit de mine însumi și i-am permis Iubirii să acționeze.

Întâmplarea a făcut ca un copil să calce strâmb și să-și forțeze glezna. S-a dezechilibrat imediat, a intrat în panică și a început să plângă. M-am apropiat de el, l-am așezat pe una dintre canapele, i-am luat piciorușul ușor învinețit și mi-am pus mâinile pe el, în semn de compasiune. Copilul era slab și avea încheieturi firave, semn că nu se afla la prima entorsă, lucru pe care l-a și recunoscut. L-am rugat să stea două minute pe canapea, apoi să se întoarcă la joacă, dar nu m-a ascultat. A sărit în picioare și a strigat: „Nu mai am nimic, nu mai am nimiiic!“

Am lăcrimat discret, recunoscând puterea Ta și onoarea de a coborî la mine și a lucra. Totuși, această relatare naște o întrebare periculoasă în mintea apropiaților, care sunt curioși să afle de ce nu mă vindec pe mine sau, mai bine zis, vor să mă provoace.

Apropiații știu că uneori mă încercă o serie de stări prăpăstioase, care par pe punctul de a mă distruge. Dar mă ridic ca prin minune în ultima clipă și continui pe drumul meu, din ce în ce mai slăbit și, cel mai probabil, așa îmi voi trăi restul vieții.

Puterea care mă pătrunde în anumite momente neprevăzute nu-mi aparține și nu mi se supune, iar un Creator drept și iubitor nu va căuta să-l scoată în evidență pe unul, ci îi va iubi, în egală măsură, pe toți.

Sigur că mi-aș dori să fiu sănătos, energic și ușor, ca în copilărie. În același timp, vreau să fac lucruri bune și plăcute Ție, cu sănătatea mea. Așa că iartă-mi slăbiciunea trupului, care mi-a luat concentrarea, și privește în inima mea!

Gândurile mele sunt doar o fantezie necoaptă, căci ele nu au devenit încă realitate, precum gândurile Tale, ca Ființă independentă și desăvârșită. În ceea ce mă privește, dacă îmi vine o idee, motiv pentru care dezvolt o dorință, sunt nevoit să lupt cu puterea mea de om pentru a o înfăptui. De multe ori eșuez și îmi risipesc energia, apoi consum și mai multă energie pentru a accepta înfrângerea. Alteori o înfăptuiesc prea târziu și nu mă mai pot bucura. În aceste momente grele, singura mângâiere este mierea Pământului, dar și aceasta pare străină.

Iubitele, chiar și atunci când întârzii să-ți arăt, Eu te iubesc. Când crezi că te-am uitat, te iubesc. Când simți că te apasă materia și-ți pierzi energia, te iubesc de asemenea. Eu te iubesc fără abatere, de aceea ai nevoie să fii lăsat singur, pentru a te dezvolta prin puterile tale și a deveni independent pentru eternitate. Ca să ai parte de darurile infinite și de alinarea care ți-a lipsit. Fericirea izvorăște din tine. În interiorul tău cel mai profund găsești puterea și nu este nevoie să îndepărtezi slăbiciunile trupului, ci să te folosești de ele pentru a-ți înălța spiritul.

Omul ajutat de Dumnezeu în mod observabil este judecat de lumea care nu Mă cunoaște și are o răspundere mai mare decât cel care nu a știut, de aceea nu intervin și nu te ajut.

Dar Tu îmi vorbești și mă inspiri. Aceasta este tot o formă de ajutor, care atrage o mare răspundere.

Chiar dacă ar fi așa, află că toți oamenii au primit darul de a comunica cu Dumnezeu prin mila Aceluia care mijlocește pentru ei. Trebuie să știi că mesajele pe care le scrii ar putea fi invenții hrănite de imaginația ta, care creează o realitate mai blândă, dar halucinantă. Fiindcă omul înfometat visează mese bogate cu ochii deschiși, iar viziunile sale sunt atât de reale încât poate adulmeca mirosul bucatelor proaspăt gătite. Cel care este supus unei suferințe prea mari la un moment dat se va vedea alergând pe pajști verzi, împreună cu persoana iubită, pe care din punct de vedere fizic a pierdut-o, zâmbind sub privirile martorilor. De aceea spun că dialogul „Vorbind cu Dumnezeu“ nu este o dovadă a faptului că ți-a vorbit Creatorul lumilor, cu toate că, analizat la un nivel foarte profund, este.

Cum a fost posibil ca vindecarea copilășului să aibă loc într-o clipă? Câteva secunde ne-au luat mie și lui până am realizat că s-a

produs fenomenul. Noi, oamenii, cunoaștem din experiență faptul că o durere durează, de obicei, de la câteva zeci de secunde până la două sau trei minute, în funcție de forța impactului la care a fost supusă carnea. Durerea provocată de o entorsă este mai serioasă și durează mai mult decât cea a unui deget prins în ușă.

Vindecarea, care a constat în mai mult decât simpla stopare a durerii, s-a produs instantaneu datorită purității sufletului copilului rănit. La un adult, însă, situația este total diferită. În cele mai multe cazuri, pentru el nu se mai poate face nimic.

În loc să trăiască în prezent, omul se pierde în trecut și viitor. Aceasta este tot o călătorie spirituală sau o capcană. Atunci când se întâmplă acest lucru, el dă drumul frâielor vieții și încetează să mai creeze conștient, motiv pentru care, în viața sa, evenimentele pur și simplu se întâmplă. Căci nu mai este cauza principală a existenței pe care a primit-o și nu mai stăpânește creația, ci i se supune și devine prizonierul ei.

Spre deosebire de noul om, a cărui lumină poate fi asemuită cu un material impermeabilizat care îl protejează de noroiul lumii în care trăiește, oamenii obișnuiți își murdăresc sufletele. Aceștia au nevoie să părăsească, în repetate rânduri, conștiința colectivă a orașelor mari, pentru a se curăța. Odată urcați în tren sau în avion, se simt ușurați și încep să-și amintească libertatea de care uitaseră, se emoționează și devin nostalgici. La întoarcere, sunt mai calzi și mai relaxați, cel puțin pentru o perioadă.

Atâta timp cât este în putere, omul se lasă sedus de realizările lumești și nu se gândește la scopul existențial și la faptul că viața în trup este o călătorie scurtă extrem de importantă. Abia atunci când vine bătrânețea sau boala acesta caută să recupereze lecțiile pierdute pentru a-și întări inima. Inima se întărește prin cuvinte înțelepte și adevărate rostite la vremea lor, iar Împărăția Spirituală se cucerește din timp, cu un zel tineresc și o voință fermă.

Este din cale afară de egoistă dorința de a câștiga viața veșnică atunci când realizați că sunteți pe punctul de a o pierde pe cea terestră, de vreme ce nu v-ați gândit niciodată la moarte și nu ați crezut în viața de după ea. În schimb, v-ați lăsat seduși de cei treizeci și ceva de ani incerți pe care i-ați avut la dispoziție în momentul în care ați conștientizat că trăiți.

Eu nu sunt acuzatorul; judecata vine din spiritul vostru, care a fost lăsat de izbeliște sau, mai rău, otrăvit cu valorile lumești, drept pentru care acum vă trimite remușcările.

Administrarea unei hrane alterate provoacă un rău mai mare decât lipsa totală a hranei. Dacă nu v-ar fi slăbit bătrânețea și nu

ați fi cunoscut boala, nu ați fi fost interesați de continuitatea vieții sufletești și de posibilitățile și variațiile de forme, ci ați fi rămas la nivelul inteligenței animale. Dar cutumele vieții vă determină să căutați lumina.

Ce îmi poți spune despre consumatorii ocazionali de substanțe psihedelice ca LSD-ul, psilocibina și mescalina, ce susțin că au avut parte de vindecări absolute și de călătorii spirituale în urma administrării lor? Oare chimia poate descătușa mintea și activa sufletul?

Iluminarea nu ține de materie, de aceea nu poate fi obținută prin intermediul acesteia. Experiențele consumatorilor sunt simple călătorii mentale, nu spirituale. Imaginile apărute în viziunile lor reprezintă gândurile lor, proiectate haotic din cauza relaxării parțiale a creierului. În schimb, spiritualitatea este claritate, nu confuzie. Relaxarea creierului are un efect benefic asupra sănătății trupului. De aceea, utilizată ca medicație, în anumite cazuri, metoda poate fi eficientă.

O femeie care a fost diagnosticată cu cancer stomacal, o boală care i-a accentuat teama de moarte și i-a cauzat multiple depresii și stări anxioase, a fost tratată cu psilocibină, o substanță extrasă dintr-un soi de ciuperci otrăvitoare, iar la prima analiză pare că a fost ajutată.

Femeia era o bătrâna extrem de religioasă, care obișnuia să se roage Fecioarei Maria. În timpul unei ședințe cu psilocibină, Fecioara, la care bătrâna obișnuia să se gândească mereu, i-a apărut în viziune, alături de alte apariții, și a sfătuit-o de bine. Experiența expusă este chiar dovada că viziunile consumatorilor sunt simple proiecții mentale, scăpate de constrângerile dobândite pe parcursul vieții și că, astfel, călătoresc mai liberi prin mintea lor, dar nu reușesc să evadeze din ea. În afara minții te poate ghida doar un suflet trezit. Un suflet devenit activ te va ajuta să înțelegi lucrurile de care ești conștient că există și să le descoperi pe cele la care nu te-ai gândit niciodată.

Avem o lume minunată, cu o natură bogată și fenomene de la care oamenii cu percepții întunecate se pot inspira. Omule, încă te mai poți bucura, mai poți simți iubirea. Ceea ce ai de făcut este să lași gălăgia pentru cei care o creează și să cauți liniștea.

Nu trebuie să te străduiești să atingi acea stare de confort care te absolvă de orice responsabilitate, în care aștepti veșnicia mulțumit de realizările tale și de recunoașterea primită, dobândite, ce-i drept, cu trudă. Odihna îndelungată creează o iluzie a stării de bine și te face inactiv, atât fizic, cât și spiritual. Un suflet treaz tânjește

după activitate și caută călătorii complexe și variate, pentru a-și dovedi că este cel pe care Tatăl l-a numit la început.

Călătoriile spirituale pot fi luminoase sau întunecate, în funcție de gradul de conștientizare al sufletului. Un suflet puternic și luminos își va asuma o misiune eroică, de sacrificiu, care îi aduce onoare în ochii Spiritului Începător și ai tuturor ființelor trezite. Se va dedica eliberării umane prin facerea cunoscută a adevărului. În schimb, un suflet slab și întunecat va porni într-o călătorie de satisfacere a egoului, încercând să stăpânească masele. Astfel, se va scufunda în abisul fără fund al orbirii și va atrage asupra sa, fără să-și dea seama, rușinea. Tatăl manipulării este minciuna, iar la temelie ei stă interesul. Și totuși, minciuna se va dizolva de la sine atunci când va fi atins numărul sfinților răscumparați.

Dacă ți se pare nedrept, află că așa au fost hotărâte lucrurile pentru o vreme. După căderea elementului spiritual negativ, unele suflete și-au urmat inițiatorul, iar altele s-au convertit și au primit lumina înțelegerii, indiferent de faptele lor.

În prezența sufletelor luminate persistă frumosul, blândețea și simplitatea. În a celor întunecate se resimte mândria, lăcomia și sinistrul. Casele sufletelor vii sunt luminoase, iar ferestrele lor, pe pervazul cărora sunt așezate plante verzi, sunt generoase, pentru a facilita conexiunea cu natura, pe care o resimt ca parte din ele însele. Aceste suflete au activități sănătoase, care le împlinesc, iar fericirea lor provine din dăruire, nu din agonisire.

Casele sufletelor condamnate sunt întunecoase. În ele, sufletele țin obloanele trase și așază în lumină doar plăcerile, imaginea, avuțiile. Pereții camerelor lor sunt impregnați cu parfumuri senzuale și fum, iar aroganța emanată din fiecare cuvânt sau gest te face să părăsești încăperea. În întuneric nu trăiește nicio plantă, niciun animal de casă. Acolo dragoste nu există, iar natura nu rezistă. Aceste suflete nu creează nimic, ci caută să cucerească, prin mijloace legale, economice sau operațiuni militare ceea ce poate fi cucerit, în scopul faimei și al profitului. El este motivul pentru care studiază legile albe și pe cele ascunse și se dedică funcțiilor murdare.

Legea albă reprezintă constituția la care are acces poporul de rând și pe care fiecare trăitor trebuie să o respecte fără abatere. În spatele acesteia mai există o lege ascunsă, pe care inițiații o respectă ca pe ceva sacru și care anulează pentru ei înșiși, la nevoie, toate celelalte legi.

Pentru un suflet treaz, însă, masoneria este o simplă superstiție lipsită de valoare, cu ajutorul căreia sufletele condamnate țin în

captivitate suflete condamnate mai slabe decât ele. Astfel, fac să persiste iadul pe Pământ.

Am fost trimis recent în casa unui român inițiat în acest cult, absolvent de drept și premiat de nenumărate instituții cunoscute, pentru diferite cauze. Era un om straniu și econom la vorbire, cu o privire ascuțită și bănuitoare. Avea o bogăție materială considerabilă, dar era sărac în libertatea mentală și sufletească. Rafturile bibliotecii sale uriașe, realizate dintr-un lemn vechi și gros, erau pline ochi cu manuale de masonerie și francmasonerie, biografii ale membrilor consacrați, cărți religioase pentru cunosători, politică și drept. Pereții dormitorului său erau decorați cu diplome de merit eliberate de mănăstiri ortodoxe binecunoscute din România și Basarabia. În miez de noapte, era vizitat de dame de companie, care îl desfătau în schimbul unor sume de bani. Colecționa auto-vehicule de lux...

Dacă aș cunoaște mai puțin, aș afirma că dețin toate dovezile necesare pentru a-mi întări convingerea că pe Pământ trăiesc pui de diavoli căzuți din cerul interior în iadul materiei perisabile. În realitate, ei sunt doar minți superstițioase, prinse în lanțul penibilului și al gândirii imature.

Proaspeții membri ai cultului cred în puterea mistică a simbolurilor omenesci, despre care spun că se întinde dincolo de tărâmul lumii materiale la care au acces și în afara căruia nu cunosc nimic. Cei experimentați nu cred în nimic, știind că totul este o născocire aducătoare de avantaje. Nu sunt fericiți, oricât de mult ar câștiga sau câți ar manipula, iar la bătrânețe își cheltuie agonisirile încercând să-și prelungească viețile prin transplanturi de organe și alte trucuri.

Ei cred că acționează împotriva planului Tău și că se ascund satisfăcuți, dar se mint. Omul nu poate acționa în afara jocului, cu intenția de a depăși granițele libertății care i-a fost îngăduită. Dar jocul Tău este blând, iar de libertate trebuie să beneficieze toate ființele, fie acestea bune sau rele. Îndurarea Ta bate la ușa tuturor sufletelor și le caută sămânța divină până în profunzimi. La lumină va veni fiecare, dacă renunță la mizeria lui, fie acum, fie peste un milion de ani. Tatăl este veșnic viu, drept și bun, și nu va lăsa să piară niciun gând formalizat care Îi aparține și care a fost creat cu un scop nobil. Cu atât mai mult, El nu uită nimic niciodată și permite judecății să fie atrasă asupra sufletului indestructibil de către sufletul însuși, prin faptele săvârșite. Astfel, sufletul plătește înșutit spre curățare și purificare.

Toate faptele oamenilor, săvârșite de-a lungul vieții, fie bune,

fie rele, au fost cândva uitate. Însă va veni o zi în care vor ieși la iveală în fața tuturor și vor avea un impact mai mare decât în clipa în care au fost înfăptuite. Atunci vor fi așezate într-o lumină pură, pentru a fi privite și înțelese de toți, nu doar de cei care le-au fost martori.

Un set de scrieri arhaice descrie confruntarea omului superior cu elementul spiritual negativ al creației, numit Satan, care a fost eliminat din context mai târziu, după cum urmează:

Omul cu numele Enoh, care este Arhanghelul Rafael și care a trăit în trup cu puțin timp înainte de distrugerea generației umane ce ocupa meleagurile terestre în acele vremuri, a schimbat câteva cuvinte cu cel mai mare dușman al purității. Elementul spiritual negativ i-a apărut în viziune cu o înfățișare hidoasă, având ochii roșii, părul ca șerpilor și capul fumegând. Evident, imaginea a fost percepută cu ochii sufletului și nu cu cei fizici, la fel cum le apar oamenilor în viziune îngerii iubirii, aceștia fiind expresia elementului spiritual pozitiv.

Cea mai rea compoziție a creației, aflată în preajma unui om, îi provoacă acestuia o senzație tulburătoare, greu de imaginat de celelalte ființe. În astfel de situații, la fel ca în cele confortabile, sufletul caută să alcătuiască o imagine reprezentativă, folosindu-se de experiențele și gândurile deja cunoscute. Așadar, imaginea terifiantă a elementului spiritual negativ este o creație personală, menită să-i reflecte substanța și intenția.

La prima vedere, pare înspăimântătoare doar descrierea relatată în text, sub aspect de persoană conștientă, pe lângă cruzimea și urâciunea intenției pe care nu le voi descrie. Totuși, în spate se ascunde autodistrugerea. În același mod s-au exterminat tiranii și popoarele asupritoare care, prin greșeli copilărești, și-au compromis imperiile. Într-o situație similară se află dictatorii, președinții și preoții actuali. Cu toții lucrează, fără a conștientiza, la distrugerea lor, cu fiecare cărămidă pe care o așază în vârful instituției care se clatină.

Faptul că elementul spiritual negativ al creației a fost pedepsit de Enoh, prin puterea divină, a produs efecte resimțite de întreaga materie. Textul susține că Satan a fost aruncat în centrul Pământului, ceea ce a dus la contaminarea materiei și a ADN-ului uman. Acest aspect este resimțit de toate ființele care trăiesc în formă. Procesul degradării s-a accelerat, bolile au pus stăpânire pe carne, iar conectarea cu Spiritul Primordial a devenit aproape imposibilă. Din acest motiv, învățătura hristică încurajează detașarea de realitatea materială încă din timpul vieții terestre și susține unirea

sufletului cu spiritul, în vederea dobândirii celei veșnice.

Dar elementul spiritual negativ al creației a învățat din greșelile anterioare și a luat forma suavă a celor mai dulci plăceri, care seduc cu luxul și rafinamentul materiei, făcându-te să le dorești mai presus decât independența spirituală veșnică. Înrădăcinarea în materie se produce treptat și, în cele din urmă, determină suflul să-și întoarcă atenția de la adevăr, în schimbul confortului.

Omul este suma elementelor care îl alcătuiesc, iar partea care va prelua controlul și-l va domina depinde doar de puterea voinței sale. După eliberarea de materie, aceasta nu mai are nicio putere asupra sufletului. Toate grijile, tentațiile și slăbiciunile care l-au chinuit se dizolvă asemenea prafului luat de vânt.

Relatarea ta este o lucrare istorică și spirituală de o profunzime nemaiîntâlnită. Claritatea cu care descrii fiecare aspect face ca misterul creației să-și lase vâlul la picioarele tale. Felicitări ție și generației tale pentru iscusința de a descifra nevăzutul și de a-l așeza în cuvinte, strigă lumile într-un singur glas, uimite!

Aceasta este puterea adevărului pe care am sădit-o în fiecare om; el trebuie doar să o fructifice din voință proprie, reducând la minimum dorința de răsplată. Atunci i se va deschide cerul inimii și va vedea profunzimile creației ca și cum ar privi un film documentar. Eforturile depuse sunt uriașe, iar prețul este pe măsură, dar strălucirea este veșnică.

Oamenii superstițioși sunt atât de proști, încât, după ce îți vei lăsa trupul, îl vor examina, dacă li se va oferi ocazia, în speranța de a obține dovada că ești spiritul care a fost trimis pentru a-Mi lumina calea, același care a mers, la fel ca în trecut, înaintea Mea. Unii vor fi curioși să afle dacă ești botezat sau circumcis, alții vor aștepta să se întâmple ceva neobișnuit cu trupul tău neînsuflețit pentru a crede. Peste toate acestea, ei se vor întreba cum poate fi adevărat că partea rea a materiei a fost înlăturată, atâta timp cât încă persistă ura între oameni, dar nu le va trece prin cap că răul rămas sunt chiar ei, ca fii ai inițiatorului lor.

Dacă un tată hoț, care crește doi fii și-i inițiază în toate înșelăciunile și cruzimile, este arestat și condamnat la închisoare pe viață, iar fiii săi, care din aceasta trăiesc, rămân pe cont propriu, credeți că își vor căuta de muncă? Nicidecum. Ei vor face ceea ce au fost învățați de tatăl lor. De aceea vreau ca voi să știți că generațiile vor fi curățate treptat și că materia va fi împrăștiată în repetate rânduri. Dorința Mea este să umplu cerurile cu ființe precum ești tu. După ce Îmi voi pregăti conducătorii, voi deschide larg porțile pentru a primi masele în lumile pregătite.

Pe Pământ, cu cât are mai puțină cunoaștere, omul este mai gălăgios și mai mândru. Aroganța este cauza principală a tuturor nenorocirilor sale. Odată ce se detașează de doctrina sa limitată, deschizându-și mintea, își oferă șansa de a descoperi realitatea profundă pe care, până atunci, a refuzat să o pătrundă. Căci doar cunoașterea adevărată rămâne, doctrinele trebuie să cadă una câte una, în fața luminii Mele, care a răsărit printre oameni. De această dată, lumina a răsărit în România, țara desconsiderată de Europa de Vest, prin ideea că nimic bun nu a venit dinspre ea și că liderii nu au primit niciun semn care să le indice o posibilă transformare, în viitor. Într-o țară fost comunistă, orice dezvoltare necesită timp.

Și totuși, fără recunoașterea adevărului cel mai profund, care este revelat în prezent lumii și care aduce cu sine moartea superstiției și a întunecimii provenite din ea, rasa umană nu are viitor. Cuvintele tale sunt citite de puțini și înțelese de și mai puțini, dar în viitor întreaga lume va fi ghidată din acest punct geografic.

Eu am sădit aici sâmburele spiritual care irigă Pământul. Tu ești izvorul Meu cel mai pur, împreună cu alți îndrumători independenți și unici, prin care Îmi înfăptuiesc lucrarea. Rezultatele vor fi observate în timp, iar Împărăția Interioară despre care îți vorbesc se va face simțită tuturor, așa cum a fost revelat în trecut prin profeții și scribii cei mai de seamă. Ei au văzut Continentul Europa strălucind asemenea unui diamant a cărui lumină venea din direcția Mării Negre și se revărsa pe întregul glob, în ciuda faptului că granițele erau orientate diferit pe atunci.

Nu vă mândriți cu adevărul pe care l-ați auzit acum din gura Dumnezeului lumilor. Îngerul care se mândrește cu strălucirea pe care i-am oferit-o cade în capcană și o pierde. Căci cele mai pure izvoare spirituale, ale căror ape izvorăsc din Împărăția de Sus, sunt oameni smeriți, care se dedică binelui din voință proprie și trudes cel mai mult.

Iubiții Mei, am aranjat lucrurile astfel încât, pentru oamenii materiali, lumina adevărului să rămână invizibilă. Mulți își vor venera iluziile în continuare și vor dormi în noaptea lor, iar voi veți fi feriți de tentația dominării. Dacă mulțimea v-ar percepe în lumina faptelor voastre, s-ar prosterna și ar săruta pământul pe care pășiți. Atunci s-ar cufunda și mai adânc în idolatrie, în loc să se elibereze de ea. V-ar adora și s-ar înspăimânta.

Sufletele condamnate vor fi eliberate pe rând, fiecare atunci când îi va veni timpul. Și așa trebuie să se întâmple. Eu știu mai bine decât oricine ce este mai bun pentru om, cea mai minunată

creație a Mea. Totul în jur este perfect, dar perfecțiunea poate fi observată doar atunci când are loc reglarea interioară, care se produce în etape pe parcursul vieții.

Spuneam că, în viziunile despre viitorul îndepărtat, apostolilor li s-a arătat îngerul încununat cu toată puterea, ridicându-se dintr-o apă murdară. Această relatare simbolică face referire la Marea Neagră, care indică întunericul minții sau noaptea spirituală a sufletelor.

În mână sa, îngerul ținea o carte redactată într-o limbă latină modificată în timp, care nu exista pe atunci și, prin urmare, nu a fost descifrată. Aici, cartea redactată în limba română cunoscută astăzi reprezintă adevărul pur, din care au fost eliminate influența politico-religioasă, fabulele și erorile înțelegerii omenеști.

În continuare, vizionarii au privit un om umil, cu părul cărunț și privirea înțeleaptă, care lupta cu valurile lumii și biruia. El lua asupra sa greutatea materiei și o curăța. La finalul lucrării, omul divin a devenit un soare în fața căruia și-au plecat capetele toate ființele care au trăit în toate timpurile. Și au slăvit puterea Mea, ca Domn, pentru faptul că am pus-o într-un om de mărimea unui fir de praf, neînsemnat și neputincios.

Învingătorul pe care l-au perceput ucenicii în vis este omul care luptă astăzi împotriva minciunii cu puterea spiritului său interior și rescrie structurile mentale pentru generațiile de oameni care se vor naște după el. Celui care luptă împotriva cosmetizării adevărului și ridicularizează instituțiile profitoare îi voi da toată puterea în cer și pe Pământ ca să le spulbere. Și dacă încă mai credeți că lui Dumnezeu nu-I pasă sau că El nu lucrează pentru desăvârșirea umană, căutați un documentar care prezintă viața triburilor de oameni sălbatici care încă mai trăiesc pe planetă. Acestea sunt dovada de necontestat a faptului că omul nu poate evolua de la sine însuși nici într-un milion de ani. Fără educarea divină, cu toții ați fi rămas asemenea lor.

Dacă aveți un prieten sau vreo cunoștință care s-a dovedit a fi fidel adevărului și sincerității, admirați-o și sprijiniți-o după voința și puterile voastre. Nu din milă, ci din respect și prețuire pentru dedicare. Lumea are nevoie de cât mai mulți rostitori ai adevărului, în ciuda mulțimii de învățători lumești nepregătiți și profitori.

Ferice de cei cărora le-a fost revelată voia Mea și au notat-o pe hârtie, pentru a o oferi căutătorilor vieții independente care se vor naște după ei. Oameni simpli, fără averi și pregătire, au luat penița în mână și au transcris cuvintele Mele prețioase stând în

camerele lor înghețate, cu pereți mucegăiți. Aceștia sunt picioarele Mele pe care lăcrimează biserica răscumpărată din ghearele bestiei materiale și le șterge cu părul capului ei.

Omenirea nu s-a așteptat niciodată la apariția unei lumini de o asemenea limpezire, în ciuda nenumăratelor avertizări venite de sus. Cei care au luat în considerare câtuși de puțin apariția unui soare care le va pune în pericol instituția au crezut că vor reuși să-l stingă prin vechile metode umane. Totuși, fericirea trimișilor Mei este inimaginabilă, iar sentimentul lor prinde formă încă din viața terestră.

Am crezut că Te-am impresionat cu explicațiile mele, citind însă ultimele pagini, am rămas eu fără glas. Adevărul îmi răsună în fiecare celulă, iar promisiunea este mare. Tu îmi dai puterea de care am nevoie pentru a înainta pe calea pe care o mai am de străbătut. La ceea ce a fost mă gândesc numai cu iubire și astfel mă detașez de orice regret. Iubesc timpul care trece peste mine și mă modelează atât de frumos!

Pe toate câte mi le-ai spus le-am înțeles la timpul lor, de aceea Îți sunt recunoscător. Tu m-ai învățat ce să fac cu durerea, cum să canalizez energia risipită suferind și să o transform în pace pentru mine și în medicament pentru ceilalți. M-ai îndrumat să dezvolt o relație cu Dumnezeu care există în spirit și care guvernează în mod misterios lumea, nu să sărut obiecte bisericesti sau cadavre considerate, de către orbi, oase sfinte. Căci noi, oamenii, suntem lumini divine; cum am ajuns să îngenunchem în fața mortăciunilor și să le venerăm? O, Doamne, animalele lipsite de inteligență nu procedează astfel!

Nu sunt dur în exprimare dintr-o frustrare ascunsă, care uneori iese la iveală. Eu nu am urmat aceste obiceiuri mizerabile nici pe vremea când dormeam, dar mă uimește nebunia oamenilor și le-o spun în față, ca să facă ceva în privința aceasta pentru ei. Și chiar dacă mă vor urî, urmașii lor, care le vor recunoaște întunecimea, mă vor iubi.

Toată învățătura pe care preoții și împărații au preluat-o și au corupt-o, de care s-au folosit în scopul obținerii avantajelor materiale, a avut menirea de a educa omul animal. Astăzi programa a rămas doar o pânză de suprafață, pe care sufletele leneșe o percep ca pe o exigență divină. Regulile întunecate ale dumnezeul imaginar căruia i se închină nu-i ajută pe ei, în schimb satisfac pofta de stăpânire a idolului care a fost clădit după modelul părintelui imatur, gelos și din cale afară de nesimțit. O înțelegere mai înaltă a lucrurilor există, însă omul are nevoie de un gram de voință și

curiozitate pentru a primi acces nelimitat la adevărul prețios.

Religiosul care se închină de fiecare dată când trece pe lângă o biserică este un om credul, leneș și fără cunoaștere. El nu a fost niciodată curios să pătrundă în profunzimile creației, ca să înțeleagă cum este guvernată viața, ci s-a mulțumit cu superficialitatea și superstiția, asistând o dată pe an la o liturghie lungă și plictisitoare, de pe urma căreia nu s-a ales cu nimic.

Ateul se ridică împotriva dumnezeului absurd și inventat de oameni. În sine, el înțelege că există o Forță necunoscută, care a creat ceea ce există și care menține, în continuare, ceea ce a fost creat. Despre această Forță imperceptibilă nu deține nicio informație, cauza fiind lipsa școlilor și a învățătorilor reali. Pe Pământ nu există școli sufletești, ci doar instituții de formare mentală.

În realitate, trebuie să dovedești o credință de o mie de ori mai mare pentru a crede că viața a apărut întâmplător și că inteligența s-a dezvoltat în mod accidental, decât povestea bătrânului care a sculptat două forme umane din lut, asupra cărora a rostit o incantație și ele s-au însuflețit. Ulterior, formele proaspăt vitalizate au început să dezbată, punând la îndoială însăși existența creatorului direct.

Evident, doar mințile imature iau în considerare prima variantă. Cele coapte recunosc adevărul din spatele relatărilor sărace în exprimare ale vremurilor, înțeleg simbolistica, cercetează știința spirituală și sunt recunoscătoare autorilor pentru esența regăsită în conținut, pe care o extrag și o așază într-o lumină nouă.

Un ateu ar trebui să știe că, dacă nu se mai duce la biserică și obișnuiește să se amuze pe seama celor care o frecventează, nu va dispărea biserica. Vor exista în continuare oameni care o vizitează cu venerație și care își cresc urmașii în aceeași doctrină. Și chiar dacă, la prima vedere, se vor îndepărta de religie, considerând-o absurdă și fiind batjocoriți, în clipa în care îi va lovi necazul, se vor întoarce la ea, pentru că religia este rădăcina existenței lor.

Pentru ca superstiția să fie înlăturată, trebuie scos la lumină și analizat fiecare aspect, înțelegând ce este adevărat și ce nu, ce a fost înțeles parțial sau complet greșit și care a fost cauza ce a permis luminii divine să fie transformată în cel mai adânc întuneric cunoscut de acest neam.

Ateul a fost crescut într-un mediu religios ridicol, iar absurditatea acestuia l-a făcut să respingă totul și să devină ateu. Astăzi refuză orice formă de învățătură. El nu este capabil să asimileze dragostea care însoțește fiecare cuvânt al acestui mesaj, căci are rădăcini religioase cărora se împotrivesc sau de care nici măcar

nu este conștient și confundă cuvântul divin eliberator cu unul al condamnării.

În fiecare zi mă conving cât de dificil este pentru un om să-și descopere sinele interior și să se lase ghidat spre beneficiul său, pentru a se dezvolta sănătos și a-și cultiva o gândire independentă. Câte căi ocolitoare există, câte motivații lumești lipsite de esență îl atrag la început! El confundă simplitatea adevărului eliberator cu dezinformarea, fapt pentru care își formează un caracter sofisticat, dar confuz.

Cineva îmi spunea odată că nu voi reuși să înțeleg aspectele mai înalte ale vieții, în toată profunzimea lor, atâta vreme cât nu mă voi descurca cu cele neînsemnate, materiale, cum ar fi să-mi găsesc un serviciu stabil sau să-mi achiziționez o casă. Ca printr-o minune, le-am făcut pe toate, dar mult mai târziu, după ce mi-am echilibrat sufletul și l-am unit cu spiritul meu interior, de care nu mă va mai dezlipi nimeni.

Acesta este momentul prevestit, în care se face ziuă pe planetă, din punct de vedere mental și sufletesc. Înțelegerea evenimentelor trăite se arată limpede, iar încercările își dezvăluie importanța lor. Lecțiile terestre au fost asimilate, astăzi substanța divină extrasă din om se înalță în conștientă și întreaga creație celebrează întoarcerea materiei la esență.

Dacă citești aceste cuvinte prețioase, nu le citi din dorința de a descoperi secretul succesului lumesc sau al mântuirii rapide, ci parcurge conținutul dintr-o plăcere pură. Nu aștepta să primești ajutorul divin în felul în care îl înțeleg oamenii, căci oamenii vor să primească de-a gata, fără merit, iar aceasta înseamnă a trișa. Tu luptă cu puterile tale pentru a obține independența veșnică, tot așa cum oamenii materiali luptă pentru confortul vieții terestre.

Dacă Eu v-am pus la dispoziție toate uneltele necesare pentru crearea sinelui vostru, nu vă voi sili să le utilizați; în schimb, vă voi trimite multe semne sublime care vă vor indica momentul și modalitatea în care este bine să acționați.

În sălbăticie, puii care nu luptă pentru a apuca o bucăciță din pradă rămân nedezvotați și, în final, mor. Cei care înțeleg cum funcționează lucrurile pe Pământ — deoarece în nicio altă parte nu este astfel — sunt primii care își întăresc trupurile și astfel își oferă o șansă la viață. Tot așa sunt și cei care iau Împărăția Spirituală cu asalt și-și dezvoltă diverse aptitudini. Pe lângă vânatul divin pe care vi l-am așternut la picioare trec mulți și, totuși, ei își continuă drumul în căutarea hoiturilor lor, ridicând din umeri. Aceștia nu-Mi recunosc, în prezent, cuvântul, tot așa cum nu l-au

recunoscut nici în trecut. Pe parcurs s-au îndepărtat atât de tare încât Tatăl tuturor creaturilor, ca Cea Mai Familiară Ființă din Univers, este un străin pentru ei.

Iubitule, dacă nu găsești o persoană care să trăiască mulțumită alături de tine, nu dispera. Tu ești un domn care nu cumpără plăcere și nu cerșește afecțiune. Cum ar fi ca, seara, înainte de a-ți așeza capul pe pernă, să ierți totul și să dormi ca un prunc? Atunci ai renaște în fiecare dimineață și ai iubi până la sfârșitul zilelor. Nu te-ar mai afecta niciun reproș venit din partea oamenilor și nu ai mai percepe nicio imperfecțiune. În continuare, ai îmbătrâni frumos și te-ai emoționa privindu-te în oglindă, gândind mulțumit la călătoria ta minunată.

Nu te lăuda cu realizările tale, ci oferă oamenilor șansa să te admire. Chiar dacă, în anumite momente critice, am intervenit și te-am ajutat, am făcut-o din dragoste. Eu nu am nevoie de nimic pentru Mine, căci totul este al Meu, iar ceea ce ai tu, ai primit mai întâi de la Mine. Caută, în schimb, să fii recunoscător în inima ta și mulțumește-ți pentru faptul că ai identificat adevărul și ți l-ai atribuit.

În viață, toate lucrurile ți se dau la timpul potrivit, chiar dacă unele au ajuns mai târziu la tine și nu ai mai putut să te bucuri de ele. O bucurie prea mare îți distrage atenția de la ceea ce ești și ce ai venit aici să faci. Aceasta te absoarbe treptat și te leagă de lume. Iar tu nu vrei, în interiorul tău cel mai profund, să devii un om al lumii, lipsit de adâncime, care și-a pierdut lumina lăuntrică și tot ce i-a rămas este imaginea exterioară inutilă. La ce folos să existe o cană fără fund? Cum ar putea cineva să ducă la gură un strop de apă ca să-și potolească setea cu ea?

Iată că am înțeles și acest aspect care m-a frământat mai bine de douăzeci de ani, mulțumită indicațiilor pe care mi le-ai oferit. Așa este și nu altfel, și este bine. Izvorul nesecat al cunoașterii îmi potolește setea pentru totdeauna și nu mai simt nevoia de a căuta informații venite de la diverși, prin intermediul altor materiale.

Am ales să petrec această seară de toamnă pe terasă. Vremea ploioasă de afară îmi amintește că vara s-a dus. După o jumătate de an de trudă și o temperatură caniculară, a sosit timpul să adun recolta. Grâul reprezintă cuvântul divin pe care l-am frământat pentru a crea pâinea spirituală care îmi întărește voința. Strugurii sunt faptele mele bune care vor deveni vin mai târziu. Cu el mă voi îndulci după procesul de fermentare, care este aproape de finalizare. Și mai sunt legumele, care simbolizează bunăstarea mea și toate calitățile pe care mi le-am dezvoltat scriind.

Pe lângă lumina pe care mi-ai arătat-o, Tu m-ai împins către practică încă din adolescență, iar treptat m-am desprins de visurile infantile inspirate de lume și am făcut ceea ce trebuia, pentru a-mi câștiga hrana și a fi mereu căutat.

Trezitul de dimineață cere un strop de efort din partea omului, însă satisfacția dobândită este pe măsură, iar efectul benefic persistă până seara târziu și te umple de viață.

Diminețile sunt cele mai frumoase. Norii de culoare albastru-cenușiu se zăresc printre picăturile de ploaie. Lumina de la orizont, tunetele și adierea îmi transferă libertatea. Dealurile îngălbenite se bucură, pădurile se leagănă, iar eu plăcimesc emoționat și sunt recunoscător pentru șansa la viață pe care am primit-o.

Iubirile se întorc la mine melancolice și doritoare, însetate de cunoaștere, liniște și alinare. Lucrarea Ta înțeleaptă nu se oprește la mine totuși, intenția divină este să vindece toate sufletele epuizate care lasă garda egoului jos și imploră ajutorul. Astăzi, inima mea este mai mare, la fel ca răbdarea, curajul și oportunitățile pe care mi le creez. Dorința mea de a rămâne un om drept, indiferent prin câte încercări voi trece, s-a împlinit. Tot atunci mi-am dorit să rămân umil și să nu induc pe nimeni în eroare.

Gălăgia orașelor încetează odată cu scăderea temperaturii, care aduce disconfortul, când oamenii petrec în casele încălzite, dotate cu toate condițiile. Liniștea străzilor umple de farmec atmosfera. În urma porcilor rămâne mizeria pe care Iubirea o curăță cu neaua care se așază peste ea și o umezește pentru a se degrada. Crengile uscate, buroiile și gunoaiile aruncate se întorc toate în pământ pentru a-l fertiliza. Iar o verdeță proaspătă se pregătește să răsară în următoarea primăvară.

Trotuarele și șoselele sunt acum umede, iar pantofii mei sunt mai curați. M-am trezit înaintea răsăritului și am plecat spre serviciu. Am coborât din autobuz la stația obișnuită, numită Institutul de Hidrologie și Gospodărire a Apelor, și am mers zece minute pe jos, pe lângă pădure. Cerul poate fi admirat și în apa trotuarului, care îl reflectă. Frunzele căzute plutesc pe marginea șoselei, la fel ca sufletele eliberate de lume, care redevin substanța Iubirii ce le-a trimis pe Pământ să-l oxigeneze și să adăpostească toate vietățile de fenomenele naturale.

Uneori, atunci când dăruiești totul pe tavă, în ciuda intenției tale bune, îl privezi pe celălalt de oportunitatea de a se dezvolta. Curiozitatea de a învăța și de a-și îmbunătăți starea spirituală și materială apare în urma eșecurilor repetate. Adevărul, în starea lui cea mai pură, nu este la dispoziția oricui, deși, într-un fel, este.

Această afirmație susține că spiritul necopt nu-l poate identifica pentru a se folosi de el în scopuri murdare. Aceasta este voia Mea și este cea mai bună.

Tu mergi cu o geantă plină de bancnote în grajd și le dăruiești vitelor, care le aruncă în balebă și urină, le calcă cu copitele lor sau se așază pe ele. În același timp, le explici dintr-o iubire pură că banii sunt mai valoroși decât o mână de fân. Cu ei vitele și-ar putea cumpăra zeci de căruțe cu iarbă proaspătă și apă la discreție, sau bolovani din cea mai bună sare, pe care să-i lingă. Însă vitele rămân vite, iar tu îți risipești timpul, energia și banii, pentru ca, într-un final, să te întorci dezamăgit la Mine, spunând că nu ai putut.

Așa am făcut, am dat oamenilor care mi-au ieșit în cale tot ce am avut, ca un prost hipnotizat de o iubire naivă și dintr-o bucurie prea mare a faptului că am găsit soluția la toate problemele. Însă, treptat, mi-am pierdut entuziasmul, fiindcă nu am avut de unde să știu cum procedează Dumnezeu. Mult timp am crezut că suferința trebuie îndepărtată cu orice preț și că oamenii trebuie ajutați, dar acest lucru nu servește în mod special dezvoltării sufletelor lor, au dovedit-o.

Am participat la conferințe online, la cererea cititorilor, în țări precum Australia și Japonia, pentru a-i încuraja să se descopere și să se lumineze. Însă, după lecția Ta minunată, s-au întors la obiceiurile lor și la credințele religioase false. Ei nu intenționau să miște un deget pentru desăvârșirea lor, ci căutau un mijlocitor care să le rezolve problemele.

Cel care a ajuns până aici cu cititul vede destul de limpede că circumstanțele vieții l-au condus la adevăr, indiferent de disconfortul resimțit și de lunga călătorie spirituală. El acceptă ideea că viața a așezat lucrurile astfel încât să se trezească. Atunci când marea este liniștită și barca se leagănă ușor, somnul sufletului este adânc și nimic nu-l poate determina să se trezească. În momentul în care valurile se izbesc de lemnul putrezit și rup ambarcațiunea, acesta tresare și caută o modalitate de salvare. Soluția îi apare în minte instantaneu, căci Mijlocitorul, pe care nu-l cunoaște, este milostiv, prezent și cât se poate de real.

Fiecare exemplu folosit este incredibil și revelator, asemenea celor două referitoare la halucinații. Ambele variante, simptomele foamei și ale durerii emoționale, au fost testate pe pielea mea.

În copilărie, în perioada în care am trăit singur și nu aveam cu ce să mă hrănesc pentru o perioadă îndelungată, motiv pentru care îmi scăzuse forța și concentrarea și zăceam întins pe pat aproape

întreaga zi, am deschis ochii și am văzut un tort decorat cu fructe proaspete și un platou cu cartofi rumeniți în cuptor, din care ieșea abur și un miros îmbietor. Alături, cineva lăsase o geantă plină cu bancnote, care urma să mă elibereze din situația critică pe care, spre amărăciunea mea, o trăiam. După mai bine de șaptesprezece ore de somn, ridicând capul de pe pernă, am realizat că visasem cu ochii deschiși. Cu toate acestea, eram sătul și îmi recăpătasem parțial încrederea și energia.

Recent, în urma unor teribile lovituri emoționale, am simțit o suferință interioară atât de mare încât locul în care mă aflam s-a schimbat în viziunea mea, chiar dacă am fost conștient pe tot parcursul experienței că mă aflam în București, România, în zona de nord a capitalei, pe care o străbat zilnic. În visul meu, generat de acea suferință cumplită, am simțit un sentiment familiar de pace și admirație venit din partea unor suflete iubitoare care mă admirau pentru lucrările mele.

Eram într-un loc care semăna cu o stațiune de pe litoral, dar anumite detalii m-au făcut să înțeleg că acel loc nu exista pe Pământ, deși semăna. Acolo, un grup de oameni frumoși și sinceri, printre care se jucau mulți copii cuprinși de o iubire pură, m-au încercuit din dorința de a-mi împărtăși bucuria lor.

Vorbesc despre o dragoste cu efect continuu, un sentiment pe care nu l-am simțit printre pământeni, din cauză că niciunul nu l-a descoperit încă. În momentul în care imaginea a dispărut și mi-a trecut uimirea, starea mea s-a îmbunătățit, iar, adulmecând pentru ultima dată locul vizitat, am simțit o aromă asemănătoare cu cea de căpsune, dar mai discretă, ce mi-a rămas impregnată și astăzi pe haine, în semn de amintire. Ce minune!

Cu adevărat, aceasta este o minune rară, care dezvăluie forța sufletului ce caută să echilibreze orice situație critică.

Prin intermediul unei viziuni presărate cu o iubire fantezistă, sunt echilibrate emoțiile?

Adevărul este contrar față de ce ai susținut acum. Realitatea materială, în care guvernează haosul și suferința, este o călătorie insignifiantă, în timp ce realitatea sufletului este aspectul pe care ar fi bine să puneți accentul. Care este mai reală: o viață terestră care durează șaptezeci de ani pământești, care, în comparație cu vârsta Universului material și spiritual, nu ține nici cât o clipire de pleoapă, sau viața spirituală a sufletului, care nu se termină?

Iubitele, multe dintre trăirile vieții pe care o experimentați în trup sunt creația directă a sufletului vostru și nu evenimente ale destinului sau ale realității, așa cum le percepeți voi. Lumea este,

în sine, rezultatul imaginației Mele, fără de care nimic nu ar putea exista. Raiul biblic pe care îl veți experimenta după moarte este produsul sufletului conștient, care a fost trezit pe parcursul vieții. Iadul, de asemenea. Deoarece ele sunt stări de spirit și nu locuri fizice, în care vă trimit.

Ce simplu și frumos ar fi ca lucrurile să stea în felul acesta, gândesc puturoșii, alături de obedienții care nu vor să facă nimic bun pentru sufletele lor, prin puterea pe care le-am dăruit-o. Ar fi nemaipomenit de bine ca, după părăsirea trupului, sufletul să-și imagineze ceva bun, iar acel ceva bun să apară pur și simplu — însă Eu nu susțin o astfel de idee. Dacă pe Pământ îți imaginezi că întreaga lume te aclamează și că manifestă un respect profund față de tine, iar tu, în realitate, ești un leneș anonim, află că spiritul nu se poate minți, deoarece nu are capacitatea de a schimba aspectele care țin de conștiința de sine în afara lumilor materiale, prin intermediul cărora este pus constant la încercare, în vederea purificării.

Loviturile primite pe parcursul vieții sunt dure, iar răutățile vin din toate părțile, dar timpul alocat încercărilor este scurt. În viitor, oamenii vor fi deschiși noilor aspecte revelate și vor studia știința spirituală, pentru a-și recăpăta puterea pierdută, atunci când vor simți chemarea interioară. Eu nu le voi lua libertatea, chiar dacă din cauza ei își vor provoca moartea de un milion de ori. Pentru un timp știut numai de Mine, păsările vor zbura, iar omizile se vor târi. Fluturile este calea de mijloc care le unește tărâmurile. Transformarea are loc treptat, în timpul vieții.

Încheiere

Nu te închina acelui dumnezeu despre care ai fost învățat că trăiește în mănăstiri sau munți, ori în cerul vizibil, căruia îi displace comportamentul tău și ordonă ca lucrurile să-ți meargă rău dintr-o satisfacție pur egoistă. Pentru că acel dumnezeu, înzestrat cu un caracter uman, nu există. Caută însă să-ți descoperi spiritul interior, apoi să creezi o legătură reală cu el. Învăță să-l asculți și lasă-te ghidat, spre bunăstarea ta și a familiei tale.

Mai bazează-te și pe intuiție, pe ceea ce îți transmite inima ta curată că este drept și bun, și lasă în urmă realitatea senzorială și rațiunea umană adormită. Folosirea cu succes a intuiției te va ajuta să-ți dezvolți și alte aptitudini, pentru a deveni un om independent și desăvârșit în toate.

Pentru a-ți auzi spiritul, unicul Dumnezeu care există și care nu este o fantezie umană, ai nevoie să devii sensibil și deci receptiv. Începe prin a petrece cât mai mult timp în solitudine, pentru a depăși disconfortul de început și tristețea care îl urmează. Contemplează des, lasă în urmă obiceiurile și nu mai urmări opinia lumii, ci fii curios să afli ce gândește Ființa Infinită care a creat lumea și o susține în continuare cu puterea nelimitată a voinței. Cum vede Dumnezeu lucrurile? Care este scopul vieții terestre? Cum se poate îmbogăți un suflet călător trăind-o?

Sufletele care au cunoscut adevărul, dar care, pe parcurs, au fost convinse să se îndepărteze de el, pe motiv că adevărul este o responsabilitate mult prea mare pentru niște oameni atât de mici, se vor întoarce mai târziu la Mine. Atunci, te vor privi cu orele, îți vor adresa întrebări și-Mi vor implora prezența mângâietoare. Acestora le transmit că, dacă au revenit pentru alinarea trupurilor lor, Eu nu sunt aici. Și un regret profund le va străpunge inimile împietrite, iar sentimentul va fi egal cu cel al copiilor abandonați de către ai lor părinți.

Eu v-am dăruit lumina pe care toți ați recunoscut-o la început, însă la care ați renunțat din cauza presiunilor venite din partea celor cărora iluminarea nu le era destinată atunci. Aceștia v-au convins cu teoriile lor bazate pe frică, prezentându-vă idei limitate și un stil de viață pe care, oricât vi s-a părut de absurd la început, în final l-ați acceptat. Dat fiind faptul că ați renunțat la Mine, unul este peste voi și va fi până la sfârșitul veacului. Și nu-l veți ajunge în spirit, oricât de mult v-ați îmbunătăți atitudinea.

Pentru că voi sunteți suflete alese, provenite din familii nobile și locuitoare ale lumilor stelare. Ați fost alese pentru lucrarea de înlăturare a minciunii care strică Pământul fără remușcare, însă, pe parcurs, ați fost cuprinse de întunecimea lui, care vă va ține prizonieri atât timp cât voi dori Eu.

Omul adormit este asemenea câinelui care latră printre scândurile unui gard putrezit, de fiecare dată când o persoană trece pe drum. El nu are nimic de câștigat din aceasta pentru propria evoluție și nici nu simte vreo plăcere lătrând. Nu o face pentru a-și apăra curtea, căci trecătorii pașnici nu reprezintă o amenințare, iar stăpânul lui nu apreciază gălăgia nocturnă, motiv pentru care, după un timp, îl leapădă — în cazul în care nu-l vor otrăvi mai degrabă vecinii.

Așadar, animalul latră din prostie și dintr-o ură nejustificată, care nu face decât să-i grăbească sfârșitul. Tot așa sunt și oamenii care se străduiesc să-l oprească pe omul iubirii din călătoria sa spirituală.

Omule, nu aștepta să ți se întâmple un necaz pentru a reveni la contemplare și simțire, ci vino de bună voie, dintr-un dor nespus și o iubire profundă. Doar animalul este adus pe calea cea bună cu biciul, nu și omul treaz. Acesta din urmă știe când să oprească un obicei dăunător, un gând repetitiv, răutatea inutilă.

Ferice de cei care au rămas fideli adevărului simplu pe care l-au cunoscut și urmat citind acest document. Ei M-au cunoscut ca Domn al tuturor timpurilor și s-au propulsat în Împărăția de Sus, la cârma căreia vor sta alături de îngeri. Darurile Mele sunt destinate tuturor, însă este responsabilitatea fiecăruia să întindă mână ca să le ia, nu să stea în fund și să-L blesteme pe Dumnezeu pentru că nu i le bagă în gură.

V-am reamintit acestea vouă, celor care nu ați găsit blândețe în lume, un cuvânt de încurajare, un umăr pe care să vă sprijiniți capul. Multe din câte ați obținut pe Pământ le-ați plătit cu iubirea și astfel ați sărăcit. Dar în cerurile Mele, care sunt lumi spirituale și fizice, locuite, iubirea izvorăște din abundență, și vă alină.

Sfârșitul Documentului 4